

по планината. Епидемията е косѣла, както винаги, повече турцитѣ и татаритѣ, които не взимали никакви хигиенични мѣрки, вѣрни на фатализма си. Умиратѣ тогава всички близки на Селимински, и той остава пълнен сиракъ. „Останахъ совършено сиракъ на дванадесетгодишнѣй си возрастъ“, свидетелствува той и въ завещанието си отъ януарий 1865 г. Тъкмо подъ потресното впечатление на постигналата го тежка злополука и на всички страшни изпитания въ родния си градъ, той ще се е решилъ да напусне неприветливата обстановка, почернила духа му, и да подири успокоение въ едно пѣтуване до Иерусалимъ — главната примамна точка за всички благочестиви българи. Било по свой починъ, било по подкана на състрадателни роднини, той заминава на 20 августъ 1814 г. на далечно поклонение, по примѣра на всички сливенци, които, щомъ имали „сермия“ до 20,000 гроша, смѣтали за свой общественъ и християнски дългъ да посетятъ Божи-гробъ, особено по Великденъ. Отъ Иерусалимъ, три години по-късно, той, юноша вече, жаденъ за наука, се запѣтва да търси гимназиално образование вънъ отъ отечеството си.

И ето, въ 1817 г. Селимински, 17 годишенъ, се запира въ малоазийския градъ Кидония, като питомецъ на гръцката гимназия. Какъ попада тамъ и какво върши той следъ 1814 г., когато напуска Сливенъ и потегля да странствува, остава съвсемъ тъмно. По сведения на стария сливенецъ дѣдо Нойко, личенъ приятель на Селимински, нещастниятъ сиракъ заминалъ отначало да се учи нейде въ Арабия, гдето се намиралъ тогава и сливенскиятъ богаташъ Нойко Х. Божиловъ. Дѣдо Нойко свидетелствува още, че „Хаджи Юрданъ“ (Селимински) знаялъ „фарси“ по арабски и четѣлъ на този езикъ книги по историята на източнитѣ народи. Но арабски, както и турски, Селимински е изучавалъ въ самата гимназия, така че ходенето въ Арабия, което самъ той не споменава нигде, остава нѣщо съмнително.